

- א. בשלוש מקומות התורה מצוה אותנו על הדלקת הנרות.
הא'- בפרשת תצוה בגמר הקמת המשכן (שמות כ"ז) "ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלות נר תמיד: באהל מועד מחוץ לפרוכת אשר על העדות יערוך אותו אהרן ובניו מערב עד בקר לפני ה' חוקת עולם לדורותם מאת בני ישראל" ונראה שהוא לא במקומו, כי כל המצוות שבפרשת תרומה היו ציוויים על הכלים, ולא על העבודה.
הב'- בפרשת אמור, אחרי הציווי על המועדים (ויקרא כ"ד) "צו את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלות נר תמיד: מחוץ לפרוכת העדות באהל מועד יערוך אותו אהרן מערב עד בוקר לפני ה' תמיד חוקת עולם לדורותיכם: על המנורה הטהורה יערוך את הנרות לפני ה' תמיד" וצ"ב השיכות לפרשת המועדים.
הג'- בפרשת השבוע, אחרי חנוכת הנשיאים,
וצ"ב למה כפלו את הציווי על הדלקת המנורה כ"כ הרבה פעמים.
- ב. ידוע מדרש חז"ל "למה נסמכה פרשת המנורה לפרשת הנשיאים, לפי שכשראה אהרן חנוכת הנשיאים חלשה דעתו, שלא היה עמהם בחנוכה, לא הוא ולא שבטו, אמר לו הקב"ה חייך, **שלך גדולה משלהם**, שאתה מדליק ומטיב את הנרות" וכבר דשו ביה רבים במה פייסו, במה יותר גדול חלקו משלהם, ומוכרח שגם לאהרן נאמר שקיבל דבר השייך לענין חינוך המשכן, וידועים דברי הרמב"ן שהכוונה לנרות בית חשמונאי, שהיה אחרי יותר מאלף שנה, ואי"ז כפשוטו לכאן, וכן צ"ב למה דוקא כאן הק' למה נסמכה- יותר משאר מקומות.
- ג. הגמ' (שבת כב:) שואלת "מחוץ לפרוכת העדות יערוך, וכי לאורה הוא צריך והלא כל ארבעים שנה שהלכו בני ישראל במדבר לא הלכו אלא לאורו, אלא עדות היא לבאי עולם שהשכינה שורה בישראל, מאי עדות, אמר רב- זו נר מערבי שנותן בה שמן כמדת חברותיה וממנה היה מדליק ובה היה מסיים".
וצ"ב וכי בשביל להוכיח שהקב"ה לא צריך לאורינו צריך להביא דוגמא מהמדבר, וכבר הק' כן בתוס'- והלא כל העולם הולכים לאורו, ותי' דיש מפרשים- וכי אהרן כשהיה נכנס לפניו לאורה היה צריך, והלא מ' שנה היה מאיר להם עמוד ענן בכל המקומות, כדאמרין בברייתא דמלאכת המשכן "היה מסתכל בטפיח (ורואה בו) ויודע מה בתוכו, בחבית ויודע מה בתוכה" מבואר כאן שלא מדובר כאן באור הרגיל אלא באור הגנוז, שאינו מסדר העולם הרגיל, במאמר הראשון שנאמר בל' מאמר "יהי אור" לא מדובר באור שבא מהמאורות אלא באור הגנוז, שלא ראוי לכ"א, "עובר במעי אימו מלמדים אותו את כל התורה, ונר דלוק על ראשו, וצופה בו מסוף העולם ועד סופו" כי האור הזה מגלה את מהות כל העצמים, ובזמן שהיה את עמוד האש גם היה כך שלא מדובר באור הרגיל אצלינו אלא במהלך אחר לגמרי, וזה השייכות של אור המנורה דוקא לאור שהיה בזמן המדבר, כי אור המנורה הוא אור הגנוז.
- ד. וכי לאורה הוא צריך- מעתה נבין כי הכוונה, הרי כל המ' שנה האור המסוים הזה האיר לנו ממנו, ולמה ומה הצורך היה שאנו נאיר לו את האור ההוא.
- ה. "אלא עדות היא (לכל) באי עולם שהשכינה שורה בישראל, אם זו היתה הקו' אז ממש לא מובן מה התי' בזה, גם בעובדה שמדברים פה על עדות לכל באי עולם, הרי לא רק לבאי עולם אסור להיכנס לשם אלא אפי' לישראל, ואפי' לכהנים אסור להיכנס בביאה ריקנית, א"כ איך יש פה עדות.
- ו. שני כלים ישנם במקדש שענינם תורה, כתר תורה- הארון, כתר כהונה- כתר מלכות- ובכתרים כבר זכו אהרן ודוד, וכתר תורה ניתן לכולם,
אבל משמע כאן שהארון הוא כנגד התורה, אבל בגמ' הרוצה שיחכים- ידירים, כי מנורה בדרום, וצ"ב למה צריך ב' כלים כנגד כתר התורה, ולא כמו בשאר הכתרים שמספיק א'.
- ז. "וכתר שם טוב עולה על גביהם" צ"ב א"כ יש ד' כתרים, ובדברי המהר"ל (דרך חיים, ובנתיבות עולם- נתיב שם טוב) מתבאר שהוא לא כתר בפנ"ע, אלא הוא העמקה של כל כתר וכתר, וזה הפי' עולה על גביהם, ומעתיק ממדרש בפ' נשא שהרמז לכתר שם טוב הוא המנורה. אפי' שלא מצינו למנורה כתר- השלהבת עצמה היא הכתר, וענינה שם טוב, ושייכת כמובן גם לכהונה וגם למלכות.
- ח. ביאור ענין "שם טוב" הוא שכל המעלות מתרוממות, ונעשות גבוהות יותר, כי כל מעלה משתייכת לאדם שנושא אותה, וכתר שם טוב מעצים אותה עד כדי שהופך אותה להיות מעצמו, כי השם הוא המהות, כששם טוב מצטרף לקנין התורה- הוא נהיה תורה בעצם, עד שאין במעלה דבר שהוא נפרד ממנו, וזה כל חיו וענינו.
- ט. הארון הוא כלי שהתורה נמצאת בו, כי האדם יכול להיות כלי- ואפי' טוב- לנשיאת התורה עימו, אבל המנורה היא לא כלי, לא משמש לשום ענין, כי זה התורה במעלה השניה והעליונה בבחינת כתר שם טוב, התורה בעצם, "כפתור ופרח" בנצי"ב ביאר שלמדנו משיחתו של רבי טרפון שהמנורה עצמה היא גילוי של תורה, ובשמיעת דבר חידוש כאן המנורה בעצמה מתגלה, היופי של המנורה.
- י. ההבדל בין שני הכלים האלו כלפי תורה הוא ברור מאוד, בין מי שיש לו תורה לבין התורה עצמה, וכן משמע ברשב"ם "לפי שמלאכת תדיר היא, לפיכך התחיל בה, כי כל מלאכת המשכן נגמרה אבל מלאכת המנורה נגמרת בכל פעם שמדליקים אותה, וע"כ כל פעם הוא עבודה חדשה, וע"כ הוקדמה לכל שאר העבודות. ודבריו צ"ב, והענין הוא כי מזבח הוא דבר בפנ"ע, וע"כ בגמר עשייתו- אין יותר עבודה בכלי, אבל במנורה אין שום דבר בלי הנרות שלה- כי היא ענין א' עם האור שלה, ובזה מתבאר שכל זמן הוא זמן חינוכה, ובזה מתבאר ענין פיוס לאהרן, כי אי"ז חינוך ראשוני- ודיו, אלא כל הזמן הוא חינוך המנורה כי כל ענינה היא לגלות ולהאיר כי יש שכינה בישראל.

- יא. אם כנים הדברים הבנו כי המנורה הוא כתר שם טוב, כי אור המנורה הוא עצם ענין המנורה ולא דבר נוסף, והאור הוא עצמו הכתר, כי זה בדיוק ענינה לניות דבר אחד ממש, הכלי והאור- האדם והתורה, דבר אחד ממש.
- יב. בגמר מלאכת המשכן שהוקם בכדי לשמר את הכבוד שהתגלה בהר סיני, "ובבא משה אל אוהל מועד וישמע את הקול מדבר אליו",
- יג. אור מגלה את הדברים ויש בו גם ענין נוסף את ענין הכבוד "באורים כבדו ה'" "הארץ האירה בכבודו" "טוב יצר כבוד לשמו- מאורות נתן סביבות עוזו" כל ענינם אומר כבוד, וזה הכתר שם טוב בבחינת כתר המלכות שהיא לא מעלה נקנית אלא מעלה בעצם,
- יד. החינוך של הנשיאים הוא "ונקדש בכבודי" כנגד מה שהוא צריך להיות מקום המלכות של הקב"ה "מקום רגלי אכבד", וגילוי מצות המנורה כאן הוא המקביל לגילוי המלכות והכבוד שבאור.
- טו. כתר כהונה הוא הכתר השלישי, ובכהונה מצינו בחינת האור במה שענינו של האור הוא מה שאין במציאות קיום של אור בעולם אלא כ"כ משהו כלה ונשרף, והבחינה הזו שבאור (חוץ מגילוי המציאות וחוץ מן הכבוד שבו) הוא שייך לשמחה, "אורה ושמחה" "כיוון שראה אור שגגזו הקב"ה לצדיקים- שמח" כי האור מביא איתו שמחה, וידוע מה ששמחה הוא דבר מוזר בבנ"א, וההגדרה שלה היא היציאה מתוך הגבולות הצרים, כי כשאדם נמצא בתוך מסגרת בלי ראית מקום ליציאה זה עצבות, וכמו שאומרים "טפח שמח" ו"טפח עצב" כי היציאה מהגבולות הוא השמחה, כי הוא החיבור הראשוני למה שנקרא "אין סוף", וכמו בלידת ילד שהוא יציאה מעצמו, חיבור למשהו ב"אין סוף" וזה הרגשת השמחה, וכמו שכשהעולם מאיר לא רואים את הסוף כי האור הוא היציאה מהגבול, וממילא מביא שמחה.
- טז. הכהן הוא שמחבר את העולם שלנו עם העולם שלמעלה, ומעלה את הדברים מפה לעולם גבוה יותר, וזה פי' המילה קרבן- לקרב את המציאות שלנו למציאות האמיתית ה"אין סוף" וכך שלשת הכתרים מתעלים ע"י שלשת הבחינות שבאור, שהוא כנגד כתר שם טוב,
- יז. ציווי המנורה שבפרשת המועדים הם כנגד השמחה- הכהונה- כי המועדים הם זמני השמחה, והם מוציאים אותנו מהגבולות.
- יח. ציווי המנורה שבפרשת הנשיאים היא כנגד הכבוד- כתר המלכות- "מקום רגלי אכבד"
- יט. ציווי המנורה ש.....הוא כנגד גילוי המציאות.
- כ. אותו אור אמיתי שאנו מצפים לו, אור חדש על ציון תעיר הוא זה שיאיר לנו את המציאות האמיתית, הוא זה שיביא לנו את הכבוד האמיתי, והוא זה שיוציא אותנו מהמצר.
- כא. הוספה לביאור הדברים- מה שהק' למה צריך שתי כלים כנגד התורה, מיושב שפיר- כי אין המנורה כלי מיוחד כנגד כתר התורה, אלא כנגד כל הכתרים.
- ומה שהק' איפה העדות שבו- נ"ל שהכונה שלא השלהבת עצמה היא העדות, אלא מה שהשלהבת הוא אור הגנוז, וזה שהיה אצלינו כאלו שזכו לתורה ולאור הגנוז בה הוא העדות לבאי עולם, כי להם אין תפיסת חכמה כזו.